

Zeebrugge, september 2002

In het najaar is de opkomende zon op haar mooist. Daar kan hij zo van genieten. Hij weet echter nog niet dat dit misschien wel de allerlaatste zonsopgang wordt die hij ooit nog zal zien.

Sinds zijn vrouw gestorven is, houdt de tachtigjarige Achilles er een ander dagritme op na. Vijfenveertig jaar lang sliep hij als een roos bij Mathilda in bed. Het was één van hun vele kleine pleziertjes, hand in hand luisteren hoe de kerkklokken sloegen. Nu ligt hij elke nacht naar het plafond te staren, te wachten op iets wat nooit meer terugkomt. Nu bezorgen diezelfde kerkklokken hem alleen maar koppijn. Het ging ineens snel met haar. Ze voelde zich niet goed en de dokter was snel ter plaatse. Die kon alleen nog maar vaststellen dat ze dood was. Een hersenbloeding maakte een abrupt einde aan hun jarenlange geluk.

Gelukkig is er Monty nog, een twaalfjarige West Highland White Terriër, ook wel “Westie” genoemd. Ze delen alles met elkaar. Het bed, de zetel, de boterhammen, de speculaasjes, de stukjes worst, de wandelingen. Het beest is nog in opperbeste gezondheid al stinkt hij ongelofelijk uit zijn bek. Slechte tanden door te veel snoepjes en koekjes. Ze kijken altijd samen naar televisie, het liefst naar natuurdocumentaires. Niet naar insecten of vissen, daar houdt Monty niet van. Dat geeft hij aan door een zacht gegrom en door zijn kop weg te draaien van het televisiescherm.

Ze zijn er vandaag ook weer vroeg bij. De lange ochtendwandeling kent halverwege altijd een rustmomentje op de kaaimuur van de oude verlaten vismijn. Daar kun je nog echt genieten van de rust en de pracht van de natuur in al haar facetten. Een mix van land en water en alle bijhorende details in één groot levend schilderij.

De kust maakt zich stilaan klaar om de eerste herfstprikkel te trotseren. De wind voelt al veel frisser aan. Het is nog heel vroeg, er is verder nog geen mens op straat. Een schichtige kat zoekt zijn weg naar huis. Hier en daar brandt er al licht achter de gordijnen. Men maakt zich stilaan klaar voor een nieuwe dag.

Terwijl Achilles zijn brilglazen oppoetst met een zakdoek en even in gedachten verzonken is, richt Monty zijn aandacht op het wateroppervlak. Kleine luchtbelletjes borrelen op en spatten zachtjes uiteen. Het worden er steeds meer en ze worden ook alsmaar groter. Achilles staat met de toppen van zijn schoenen op de rand van de kaaimuur. Monty zit vlak naast hem, zacht jankend en met zijn kopje heen en weer bewegend. Een klein stapje meer naar voren en ze liggen allebei in het water.

Net wanneer Achilles zich begint af te vragen waarom zijn trouwe vriend ineens zo opgewonden raakt, gebeurt het. Een zwart silhouet komt heel langzaam boven het wateroppervlak uit. Een man in duikerspak. Zijn hoofd komt half boven water tot aan de onderkant van zijn duikersbril. Achilles en de kikvorsman hebben gedurende enkele seconden een heel indringend, bijna hypnotiserend oogcontact. Het is duidelijk dat ook de duiker zich niet aan enige aanwezigheid van iemand had verwacht en evenveel schrikt als die oude man met zijn hond.

Achilles laat zijn bril vallen, doet een stap achteruit en hapert in de lijn van Monty. Hierbij valt het baasje achterover. Zijn hoofd komt heel hard tegen de straatstenen aan. Heel even verliest hij het bewustzijn, gedurende enkele seconden is het licht volledig uit bij hem. Wanneer hij uiteindelijk moeizaam terug recht komt, is de duiker verdwenen. Geen luchtbelletjes meer, gewoon een effen wateroppervlak zoals daarnet, meer niet. Enkele meeuwen cirkelen boven de onfortuinlijke man en zijn hond, klaar om hen als ontbijt te verorberen. Vooral Monty krijgt de aandacht. Achilles voelt een

stekende pijn aan zijn pols en is erg duizelig. Hij wrijft met zijn handpalm over zijn gezicht en zijn nek. Hij schrikt wanneer hij merkt dat er bloed uit zijn oor komt. Het is hoog tijd om naar huis te gaan en te bekomen. Monty denkt er precies hetzelfde over en vertrekt intuïtief in de juiste richting, zijn snelheid aangepast aan die van zijn baasje. Achilles heeft het moeilijk om rechtop te blijven. De meeuwen boven hen weten ondertussen dat er met een terriër niet te sollen valt. Dat heeft “Macho Monty” zopas erg duidelijk gemaakt. De bejaarde man verzamelt al zijn krachten en strompelt naar huis. Hij is duizelig en zijn zicht lijkt aangetast. Af en toe moet hij zich aan een gevel vastklampen om niet te vallen. Hij merkt niet dat hij in de gaten gehouden wordt. Twee silhouetten in een zwarte auto volgen hem van op een afstand. Ze blijven ver genoeg van hem vandaan zodat die hond hen niet in de gaten krijgt.

Net wanneer hij zijn huisje binnenstapt, vertrekt de buurvrouw op haar fiets. Een hele lieve dame maar ze is altijd gehaast. Elke keer opnieuw is er wel iets of iemand waar zij snel naartoe moet. Af en toe maken ze een gezellig praatje maar nu heeft ze alleen maar tijd voor een hartelijke “goeiemorgen”. Zij merkt in al haar eigen hectiek niet dat Achilles een beetje van zijn melk is en ziet het klein beetje bloed aan zijn oor en wang ook niet. Haar aandacht dwaalt af naar een zwarte auto die opvallend traag voorbijrijdt. Een man kijkt haar met donkere ogen aan. Een koude rilling rolt over haar rug... Maar ze heeft geen tijd om hier echt bij stil te staan, ze is nu al weer veel te laat.

De buurvrouw is ondertussen al de hoek om wanneer Achilles er uiteindelijk in slaagt om de voordeur te openen. Nadat hij zijn sleutelbos had laten vallen en ze met veel moeite weer kon oprapen. Heeft hij zijn bril nog mee? Het is allemaal een beetje wazig, de hoofdpijn en duizeligheid worden alleen maar erger. Waar is zijn bril? Hij besluit om eventjes op zijn bed te gaan liggen. Monty heeft zich ondertussen weer in zijn mand genesteld en is klaar voor zijn

ochtendslaapje. Vooraleer de bejaarde man de slaapkamer binnenstapt, belt hij naar zijn dochter. Voicemail. Het is nog vroeg, misschien slaapt ze nog? Welke dag is het vandaag?

Dan denkt hij dat het misschien beter is om een boodschapje te sturen, zo een sms'je. Dat heeft zijn kleindochter hem geleerd. Een pientere jongedame, alleen een beetje heel erg veel op zoek naar zichzelf.

'Rare dingen hier, zal ik de politie inlichten? Om wat te zeggen? Dat er zwarte mannen in het water zitten? Ik hoor het wel als je even tijd hebt. Nu ga ik rusten XXX knuffel aan Victoria'

Het kost hem enige moeite om de tekst getypt te krijgen maar het lukt hem uiteindelijk. Hij is moe en heeft pijn maar controleert toch nog even op mogelijke schrijffouten. Die mogen er niet zijn, nooit! Alles moet foutloos zijn, maar ook ordelijk en netjes, altijd! De Nederlandse taal moet feilloos gebracht worden en niet in dat belachelijk jongerentaaltje van tegenwoordig. "Hadden ze de legerdienst maar nooit afgeschaft." Een laatste bedenking vooraleer hij in een diepe slaap valt.

Gent, september 2002

Nu de zomervakantie verleden tijd is en het nieuwe schooljaar volop is begonnen, krijgen Jack en Rachel voor het eerst sinds weken de gelegenheid om wat 'quality time' met elkaar door te brengen. Ze zijn al zes maanden samen en beseffen steeds meer dat zij voor elkaar gemaakt zijn. Wat een geluk dat ze een half jaar geleden beslisten om via het internet te gaan daten! Hoe kan het toch dat twee mensen, die elkaar nooit eerder hadden ontmoet, nu zo intens van elkaar kunnen houden? Een ideaal moment om met een mooie verrassing voor de dag te komen, vond Jack.

Ze zitten samen in de auto en Rachel wil weten waar ze naartoe gaan zomaar midden in de week. Het weer is allesbehalve, het regent niet maar de gure noorderwind lijkt precies zoals die wordt bezongen door Will Tura.

'Ga je me nu eens vertellen waar we naartoe gaan? Ik moest van jou een reistas vullen voor een paar dagen. Weet jij wel wat je me aandoet? Warme kleren, bikini, casual of eerder sjiek, wat wordt het eigenlijk? Ik weet alleen maar dat jij mij ontvoert, alles hebt geregeld en dat ik wel zal zien. Wanneer..?'

'Lieve Rachel, ik weet dat jij heel graag de controle over alles hebt, maar deze keer ga je echt een beetje geduld moeten hebben. Binnen een half uurtje zijn we er.'

Jack parkeert de auto vlak voor "the Boatel", een als hotel ingericht binnenvaartschip dat op wandelafstand van het stadscentrum van Gent aangemeerd ligt. Rachel zegt niet veel maar het is duidelijk dat ze blij verrast is.

Een sympathieke mijnheer verwelkomt hen in een mengelmoe van Nederlands en plat Gents. Blijkbaar zijn ze de enigen in het hotel. Ze hebben het koninkrijk dus helemaal voor zich alleen. Jack heeft één